

Θεολογική θεμελίωση της Ποιμαντικής διακονίας στην Υγεία (Αλέξανδρος Σταυρόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογίας ΕΚΠΑ)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=181776>]

Θεολογική θεμελίωση

Η κίνηση αυτή εγγράφεται στη γενική αποκατάσταση που έρχεται με το κήρυγμα της Βασιλείας του Θεού εκ μέρους του Ιησού, όπου όλα αποκαθίστανται στην τάξη τους, με την έν-ταξή τους στον κόσμο του Θεού. Μόνο μέσα σ' αυτόν τον κόσμο παίρνει νόημα η εξαγγελία του Ιησού με την έναρξη του δημόσιου έργου του όταν εισήλθε στη συναγωγή της Ναζαρέτ και επέλεξε για να διαβάσει τη σχετική με Αυτόν μαρτυρία από το βιβλίο του Ησαΐα. Η αποστολή του Ιησού συνίστατο εν τη δυνάμει του Πνεύματος: «να φέρει στους φτωχούς χαρμόσυνο άγγελμα, να θεραπεύσει εκείνους που έχουν συντετριμμένη καρδιά, να κηρύξει στους αιχμαλώτους απελευθέρωση και στους τυφλούς ανάβλεψη, ν' απελευθερώσει εκείνους που πιέζονται, να κηρύξει το έτος της ευνοίας του Κυρίου» (Λουκά δ' 18).

Το κείμενο αυτό, μαζί με όλα τα άλλα τα οποία υπονοεί και στα οποία αναφέρεται, υποδηλώνει πράξεις και συγκεκριμένες ενέργειες που αναλαμβάνει κατά πρώτο και κύριο λόγο ο Μεσσίας-Χριστός, αλλά και όλοι εκείνοι που θέλουν να Τον ακολουθούν και μεταφέρουν τη δράση Του στους αδελφούς Του τους ελάχιστους, για τους οποίους και το πιο ελάχιστο που κάνουμε το θεωρεί ότι αντανακλά σ' Αυτόν («εμοί εποιήσατε» Ματθαίου κε' 31-46).

Νομίζω ότι παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον και είναι προς το συμφέρον μας να προσεγγίσουμε τη διακήρυξη της πρώτης παρουσίας Του με τις απαιτήσεις που προτίθεται να προβάλει προς όλους μας στη δεύτερη έλευσή Του. Γιατί έτσι, με την προσέγγιση αυτή θα κατανοήσουμε ότι το χρονικό διάστημα που περιλαμβάνεται ανάμεσα στις δυο παρουσίες του Κυρίου είναι καιρός εύθετος για την πραγματοποίηση του συγκεκριμένου αυτού προγράμματος που αποβλέπει στους φτωχούς και τους συντετριμένους, τους αιχμαλώτους, τους τυφλούς, τους καταπιεσμένους, τους πεινώντες, τους διψώντες, τους ξένους και τους άστεγους, τους γυμνούς, τους ασθενείς και τους φυλακισμένους και σ' όλους εκείνους που είναι δυνατό να περιληφθούν κάτω απ' αυτές τις κατηγορίες ανθρώπους, με σκοπό να τους δώσει χαρά, να τους θεραπεύσει, να τους απελευθερώσει, να τους φωτίσει, να τους χορτάσει, να τους ξεδιψάσει, να τους φιλοξενήσει, να τους

στεγάσει, να τους ντύσει, να τους επισκεφθεί. Για τη δράση του Ιησού είναι χαρακτηριστική η φράση του ευαγγελιστού Ματθαίου (δ' 23-24): «Και περιήγεν όλην την Γαλιλαίαν ο Ιησούς διδάσκων...και κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπέων...»

Εδώ φανερώνεται η θεολογική θεμελίωση γενικώς της Ποιμαντικής των ελαχίστων και ανάμεσα σ' αυτούς και των ασθενών. Αν μάλιστα το θεολογική δεν το εκλάβουμε ως επίθετο, ως επιθετικό προσδιορισμό της θεμελίωσης και το εκλάβουμε ως ουσιαστικό με κεφαλαίο Θ, Θεο-Λογική, έχουμε να κάνουμε με μια Λογική του Θεού, με το σκεπτικό του Θεού που αναφέρεται στην περιγραφή, αντιμετώπιση και υπέρβαση τέτοιων καταστάσεων. Η θεραπεία τίθεται σ' ένα συνολικό πλαίσιο και όχι αποσπασματικά ή κατακερματισμένα όπως συνήθως τίθεται από μια Ανθρωπο-Λογική, τη Λογική του ανθρώπου. Στην περίπτωση της Θεο-Λογικής η θεμελίωση συντελείται πάνω στο μόνον θεμέλιον που μπορεί να θεμελιώσει κάθε οικοδόμηση. «Θεμέλιον γαρ άλλον ουδείς δύναται θείναι παρά τον κείμενον, ος έστιν Ιησούς Χριστός» (Κορινθίους Α' γ'11). Ο Χριστός «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος» (Πράξεις ι' 38) και θεμελιώνει ο ίδιος κάθε πράξη προς αυτή την κατεύθυνση. Ο λόγος του ήταν έμπρακτος, δεν έμενε στα λόγια. Αλλά και η πράξη του ήταν στην κυριολεξία ελλόγιμη. Όχι μόνο γιατί είχε λόγους για να ενεργήσει έτσι, αλλά γιατί υπαγορευόταν και υποστασιαζόταν από τον ίδιο το Λόγο του Θεού.

Δεν έχει κανείς παρά να διατρέξει τα ευαγγέλια για να διαπιστώσει του λόγου το αληθές. Ο Ιησούς αισθανόταν μια απέραντη στοργή γι' αυτούς που βασανίζονταν είτε δαιμονιζόμενοι ήσαν αυτοί, είτε «κακώς έχοντες» (ασθενείς). Και το βράδυ που ακολούθησε τη θεραπεία της πεθεράς του Πέτρου «πάντας τους κακώς έχοντας εθεράπευσε» για να εκπληρωθεί εκείνο που ελέχθη δια του Ησαΐα του προφήτου «αυτός τας ασθενείας ημών έλαβε και τας νόσους εβάστασε» (Ματθαίου η' 16-17).

[Συνεχίζεται]